

pachtovní smlouvy způsobem, hovicím jeho poměrům, zejména finančním, aby na př. uzavřel společenskou smlouvu s jinou osobou, jež by měla podíl na zisku a ztrátě výkonu honitby. Takovéto ryze vnitřní ujednání upravuje pouze poměr mezi pachtěřem, v tomto případě žalovaným, a onou třetí osobou, žalobcem, netýká se tedy nijak honebního společenstva, vůči němuž zůstává žalovaný jediným pachtěřem a vykonavatelem honitby, a nelze je tedy prohlásiti za neplatné. Usnesení odvolacího soudu odpovídá úplně tomuto právnímu názoru a poukazuje se proto jinak na jeho důvody.

Čís. 1455.

Lze povolití odklad exekuce vyklizením (nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.) i ohledně pekařské dílny a krámu, byť i vlastník sám těchto živnostenských místností potřeboval pro sebe.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1922, R I 81/22.)

Exekuční soud povolil odklad exekuce vyklizením pekařské dílny a krámu. Rekursní soud odkladu nepovolil. Důvody: Ustanovení § 1 vládn. nař. ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. není rozkazujícím předpisem právním a o návrhu na odklad exekuce dle tohoto nařízení rozhoduje soud dle volného uvážení. Dle přesvědčení rekursního soudu není zde důvodu, by povinné straně byl povolen odklad exekuce i v tom případě, když beze své viny nemá přiměřené náhrady za krám a pekárnu. Strana vypovídající jest totiž ochotna přepustiti straně vypovídané svůj byt v téměř domě. Jde však hlavně o pekárnu a krám. Vysvědčením obecního úřadu v Ch. ze dne 19. listopadu 1921 jest zjištěno, že vymáhající věřitel jest vyučen živnosti pekařské a že není námitek proti tomu aby samostatně neprovozoval živnost pekařskou. Vysvědčením téhož úřadu ze dne 27. září 1921 jest dále zjištěno, že jest naprosto vyloučeno, že by na ten čas jinde mohla strana vypovídaná provozovati živnost pekařskou a naléztí vhodné místnosti k tomu. Patrně tedy, že vzhledem k místním poměrům bude buď vymáhající věřitel nebo povinný nucen, aby hledal výživu jako dělník pekařský. Ochrana nájemníková nejde však tak daleko, aby se na vlastníku domu žádalo, by se živil v cizím závodě jako dělník, když může naléztí obživu ve svém vlastním domě a ve svém vlastním podniku jako samostatný živnostník. Strana povinná má sice 4 děti, kdežto strana vymáhající jest bezdětna, avšak mzdy pomocníků pekařských, zejména takových, kteří byli již samostatnými mistry, jsou za dnešních poměrů takové, že i povinný může výdělkem svou rodinu slušně živiti. Není tu tedy důvodu k tomu, aby straně povinné byl povolen odklad exekuce.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. mluví o najatých a používaných místnostech vůbec, nečiníc rozdílu mezi byty a místnostmi, používanými k účelům živnostenským. Sluší proto i pekařskou dílnu a

krám, o které zde hlavně běží, pokládati za místnosti, jejichž užívání jest chráněno ustanovením shora citovaného nařízení, které vůbec obmezuje vlastníka domu ve volné dispozici s pronajatým majetkem a nelze proto přihlížeti k té okolnosti, že jest tím vymáhající straně zabráněno používati těchto místností k vlastním účelům. Poněvadž jest zjištěno, že strana povinná nemůže na ten čas naléztí jiné vhodné místnosti k provozování své živnosti a pouhá výměna bytu strany povinné za byt stranou vymáhající jí nabízený by za tohoto stavu věci byla bezúčelnou, bylo usnesení prvního soudu odklad vyklizení povolující opět obnoveno.

Čís. 1456.

v)

K plnému odškodnění (§ 4 zákona ze dne 18. února 1870, čís. 30 ř. zák. o vyvlastnění k účelům železničním) náleží též náhrada za dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1922, R I 101/22.)

V řízení o vyvlastnění pozemků ku stavbě vlečné dráhy stanovily o b a n i ž š í s o u d y náhradu za vyvlastněný pozemek s tím, že vyhradily vyvlastněnému další případný nárok pro náhradu dávky z přírůstku majetku. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu

D ů v o d y:

Družstvo má dle § 4 zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. a § 365 obč. zák. nárok na plné odškodnění za majetkoprávní újmy, které byly vyvlastněním způsobeny. Tohoto plného odškodnění by se mu nedostalo, kdyby musilo ze svého hraditi případnou dávku z přírůstku hodnoty, poněvadž by se stanovené odškodné, ježto znalci při odhadu nehleděli k dávce z přírůstku hodnoty, zmenšilo o tuto dávku. Právem tedy nižší soudy vyhradily družstvu k jeho návrhu náhradu zmíněné dávky. Lichá jest námitka vyvlastňovatelky, že nelze tuto otázku řešiti v řízení nesporném, neboť pořad práva jest v té příčině dle § 30 odstavec šestý zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. vyloučen.

Čís. 1457.

Pro pojem distančního obchodu se vyžaduje, by zboží s použitím služeb osoby třetí se dostalo do kupitelovy moci v jiném místě, než sídle prodávatelově. Lhostejno, že právní odevzdání provedeno bylo v místě prodávatelova sídla, jen když převzal povinnost zboží zaslati a také je skutečně zaslal.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1922, Rv I 803,21.)

Žalovaný (obchodník v Jablonci) koupil u žalující karlínské firmy svým zástupcem větší množství sýra. Po dojití zboží do stanice jabloncké zjistil žalovaný, že sýr je zkažený a dal jej žalobci ihned k dispozici. Žalobce nevzal prohlášení to na vědomí a domáhal se žalobou zaplacení kupní ceny. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í